

Kaos

Hakim Bey

KAOS ASLA ÖLMEDİ. Başlangıçta var olan yekpare kütle, tapılacak biricik canavar, durağan ve kendiliğinden, herhangi bir mitolojiden daha kızılötesi (Babil'in önündeki gölgeler gibi), varlığın özgün, ayrılaşmamış birliği, hâlâ daha sükûnetle ışın saçıyor Suikastçıların kara sancakları gibi, gelişigüzel ve ebediyen sarhoş.

Kaos, tüm düzen ve entropi ilkelerinden önce gelir, o ne bir tanrıdır ne de bir sinek kurdu, onun ahmakça tutkuları olası her koreografiyi kuşatıp tanımlar, manasız tüm eterleri ve filojistonları¹: maskeleri kendi çehresizliğinin kristalleşmeleridir, tıpkı bulutlar gibi.

Doğadaki her şey mükemmel bir biçimde gerçektir bilinç de dahil, kesinlikle dert edecek hiçbir şey yok. Yasanın boyunduruğu kırılmakla kalmadı, asla var olmadı da; iblisler asla yıldızlara bekleme etmedi, İmparatorluk hiç başlamadı, Eros asla sakal bırakmadı.

Yo, dinle, gerçekte olan şeydu: sana yalan söylediler, iyi ve kötüye dair fikirlerini sana yutturdular, bedeninden şüphe etmeni ve kaos peygamberliğinden utanç duymanı sağladılar, moleküler aşkın için tiksindirici sözcükler icat edip, seni ihmalle afsunladılar, uygarlık ve onun tefeci duygularıyla içini siktılar.

Oluş diye bir şey yok, ne de devrim, mücadele ya da yol; hâlihazırda sen kendi teninin şahısın – çiğnenmesi mümkün olmayan özgürlüğün tamamlanmak için yalnızca diğer şahısların sevgisini bekliyor: bir rüya politikası, göğün maviliği kadar ivedi.

Tarihin tüm aldatıcı gerçekleri ve tereddütlerini aydınlığa çıkarmak için efsanevi bir Taş Devri ekonomisi gerekiyor — rahipler yerine şamanlar, lordlar yerine ozanlar, polis yerine avcılar, yontma taş devri miskinliğinin toplayıcıları, kan gibi zarif, bir alamet peşinde anadan üryan yahut kuşlar gibi boyalı, dengelenmiş aşikâr varlığın dalgası üstünde, saatsiz an-ı daimde.

Kaosun temsilcileri içinde buldukları hale, lux et voluptas² ateşlerine tanıklık etmeye muktedir her şeye ve herkese yakıcı bakışlar atarlar. Ancak terör noktasına varana dek sevdiğim ve arzuladığım şeylerle ayığım – geri kalan her ne varsa kefenli mobilyalardır, gündelik anestezi, beynin bokudur, totaliter rejimlerin alt-sürüngen can sıkıntısıdır, basmakalıp sansür ve beyhude acıdır.

Kaosun avatarları tıpkı casuslar, sabotajcılar, amor fou³ suçluları gibi hareket ederler, ne kendilerini düşünmeden ne de kendi çıkarlarına; çocuk gibi kandırılabilir, barbarlar gibi terbiyesiz, takıntılarla yaralanmış, işsiz, duygusal açıdan dengesiz, kurtmelekler, tefekkür aynaları, gözleri çiçekler gibi, tüm alamet ve manaların korsanları.

İşte burada emekliyoruz kilisenin, devletin, okulun ve fabrikanın, tüm paranoyak yekpare taş duvarları arasındaki çatlaklarda. Yabanıl hasretle kabileden bağlarımız kesilmiş, kayıp sözcüklerin, farazi bombaların peşinde tünel kazıyoruz.

Olası son amel bizleri bağlayan görünmez altın bir sicim olan algının kendisini tanımlayandır: adliye koridorlarında gayrı-meşru bir dans. Şuracıkta seni öpecek olsaydım buna terör eylemi derlerdi – öyleyse altıpatlarlarımızı yatağımıza alalım ve bir vaveylayla kaos tadının mesajını kutlayan sarhoş haydutlar gibi gece yarısı şehri uyandıralım.

¹ filojiston: Yunanca tutuşkan anlamında, simya ilmine göre maddelerin yanmasına neden olan ilke

² lux et voluptas: Latince "ışık ve haz"

³ amor fou: Fransızca "kara sevda"

Posia

Hakim Bey
Kaos

<https://reznov.noblogs.org/kaos/>

edu.wll.im